

би да сж въ връзка съ едного отъ синоветѣ на Хаджи Якима, онзи именно, който се билъ преселилъ въ Самоковъ. Срв. по-горе, стр. 142. Г. Ивановъ Никовъ запомнилъ отъ майка си Сета (1841—1931), че нейниятъ баща даскалъ Иванъ билъ дошълъ въ с. Доспей (Самоковско) около 1830 г., нѣйде отъ Брѣзнишко; той обаче не носѣлъ брѣзнишка (граховска) носия, а черни потури. Бащата на даскалъ Ивана се казвалъ Якимъ Кърчѹ, а майка (или баба) на Сета се викала Достана, както и жената на Хаджи Якима Кърчовски. Даскалъ Иванъ учителствувалъ въ с. Доспей, билъ псалтъ и шивачъ. Поминалъ се скоро следъ 1880 г. Даскалъ Ивановитѣ роднини били повечето попове. Г. Ив. Никовъ се обеща да потърси изъ роднинскитѣ и домашни поменици бележки за дѣдо си и да разпита стари доспейци за него.

LXXIX

Апелъ на македонскитѣ българи до Великитѣ сили въ 1878 г.

Санъ-Стефанскитъ договоръ между Русия и Турция бѣ подписанъ на 19 февруарий (старъ стилъ) 1878 г. Споредъ него се създаваше автономно българско княжество, въ което се включваха току-речи всички области, населени съ българско мнозинство. Цѣла Македония, безъ града Солунъ и Халкидическия полуостровъ, влизаха въ новата българска държава. Това не се харесваше особено на турци и гърци, и тѣ се заеха за окастрянето на предвиденитѣ български граници, толкова повече гдето и нѣкои отъ Великитѣ сили гледаха неприязнено на новото политическо разпредѣление на Балканския полуостровъ.

Българското население въ Македония, като узнало за постѣпкитѣ на турцитѣ и гърцитѣ за намаление на българскитѣ граници въ Македония, съставили, чрезъ свои тайни представители, единъ апелъ до Великитѣ сили, подписали го въ Солунъ на 20 май 1878 г. и го подали до солунскитѣ консули, които се умолявали да се застъпятъ предъ респективнитѣ правителства, въ името на правдата и човѣщината, за българитѣ. Въ своя апелъ македонскитѣ българи изтъкватъ, че тѣ сж мнозинство въ Македония, че не бива да се отдѣлятъ отъ събратята си въ Мизия и Тракия и, най-